

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 29. ledna 2020 **stížnost odsouzeného Minh V. H., narozeného [REDACTED]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 8. listopadu 2019, číslo jednací 3 PP 142/2019 - 26, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Olomouci, sp. zn. 5T 187/2018 ze dne 14. 12. 2018, neboť dospěl k závěru, že odsouzený nevyhověl požadavkům ustanovení § 88 odst. 1 trestního zákoníku. Podle jeho mínění svým v podstatě průměrným chováním dosud neprokázal polepšení, stále tak existují nevyčerpané možnosti působení trestu. Především si však dosud zjevně neujasnil situaci, jak se bude ubírat jeho život v případě propuštění na svobodu, neboť opakovaně uváděl, že plánuje zůstat v České republice, kde bude žít se svou přítelkyní a má zajištěné zaměstnání na pozici kuchaře, přesto, že mu byl uložen trest vyhoštění. Tím však podle názoru okresního soudu fakticky deklaruje, že se bude opětovně dopouštět téže trestné činnosti, za kterou byl odsouzen a je aktuálně vězněn (nerespektoval totiž trest vyhoštění uložený mu rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 21. 11. 2014, čj. 4T 187/2014 – 521 ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2014, čj. 68To 312/2014 – 575).

Proti tomuto usnesení podal odsouzený po jeho oznámení stížnost, v níž vyjadřuje nesouhlas se závěry soudu I. stupně. Ten podle jeho mínění dostatečně nezohlednil, že jeho chování je věznicí pozitivně hodnoceno, je pracovní zařazen a má zajištěné zázemí i pro dobu na svobodě. Je přitom ochoten podrobit se případně i dalším podmínkám ve smyslu § 89 odst. 2 tr. zákoníku.

Krajský soud jako soud druhého stupně přezkoumal z podnětu podané stížnosti v rozsahu stanoveném v § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení a řízení, které předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného důvodná není.

Okresní soud provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, jednotlivé důkazy pak provedl v souladu s procesními předpisy, v průběhu řízení respektoval všechna práva odsouzeného. Správně poznatky k jeho osobě aktualizoval až ke dni konání veřejného zasedání, takže k rozsahu ani způsobu dokazování nelze mít žádných připomínek.

Provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, vypořádal se se všemi významnými skutečnostmi, přičemž dospěl k závěru, který má v provedených důkazech plnou oporu. Jeho závěr, že odsouzený všechny podmínky pro podmíněné propuštění nesplnil je správný

Ty upravuje § 88 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého je možné žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyhovět, pokud odsouzený, který již v minulosti byl ve výkonu trestu odnětí svobody, vykonal alespoň polovinu uloženého trestu, svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Uvedené podmínky přitom musí být všechny splněny současně, nesplnění byť jedné z nich již brání tomu, aby bylo žádosti vyhověno.

Není přitom sporu, že odsouzený vykonává svůj druhý trest odnětí svobody, časovou podmínku podmíněného propuštění podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku přitom splnil, jak soud I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková

stupně správně zjistil, 6. 10. 2019. Okresní soud přitom právem nepřecenil v podstatě kladné hodnocení z výkonu trestu odnětí svobody a výsledky tam dosažené, neboť odsouzený prakticky pouze plní své základní povinnosti, je zařazen do II. přístupné skupiny vnitřní diferenciací věznic a nezískal žádnou kázeňskou odměnu. Pokud již v minulosti v ČR vězněn byl a má se zdejší vězeňským prostředím osobní zkušenost, přičemž dokonce již byl v minulosti podmíněně propuštěn, podmínky pro získání minimálně kázeňské odměny rozhodně splnit mohl, jak první soud akcentoval. Podle mínění stížnostního soudu je současně zjevná i absence náhledu odsouzeného na páchání trestné činnosti. Právě s ohledem na tuto skutečnost a za situace, kdy odsouzený již v minulosti podmíněně propuštěn byl, rozhodně nelze význam jeho slušného chování ve výkonu trestu přeceňovat. Nicméně předpoklad řádného života na svobodě je také v podstatě iluzorní, neboť, jak první soud právem zdůrazňoval, odsouzený je v zásadě rozhodnut opakovat trestnou činnost, za níž uložený trest vykonává. Důvodně proto první soud dovodil, že aplikace § 88 odst. 1 tr. zákoníku v daném případě není na místě. Nad rámec skutečností vyjádřených v napadeném usnesení pak stížnostní soud dodává, že by podmíněné propuštění odsouzeného Minh V. H. nepřicházelo v úvahu ani proto, že s ohledem na uložený trest vyhoštění by fakticky nebylo možné kontrolovat jeho chování (v žádosti o podmíněné propuštění odsouzený proklamoval, že miní odletět do Vietnamu, nadto, jak uvedeno, má uložen trest vyhoštění). S Vietnamskou socialistickou republikou totiž nemá ČR uzavřenu smlouvu, která by kontrolu podmíněně propuštěných osob umožňovala.

Krajský soud tedy uzavřel, že okresní soud rozhodl správně, jeho rozhodnutí předcházelo bezvadně provedené řízení. Proto musel stížnost odsouzeného jako neodůvodněnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další opravný prostředek přípustný.

Praha 29. ledna 2020

Mgr. Josef Gotěk v.r.

předseda senátu